

รักสั้น

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมะที่เรา กำลังแสวงหากันอยู่นี้ไง ตะครุบเงาๆ ตะครุบเงาที่เรา เป็นเงาทุกที่ ไม่มีตัวจริงสักที เราแสวงหา แสวงหาสิ่งจะความจริงในหัวใจดวงนี้ ถ้าแสวงหา สิ่งจะความจริงในหัวใจดวงนี้ ปัดจัตตัง สันติภูมิจิโก

ถ้ามันเป็นปัดจัตตัง สันติภูมิจิโกนี้ โอ้โฮ! โอ้โฮ! เลย จิตมันสงบ เวลามันลงนะ โลกนี้เป็น ของเราคนเดียวเลย มันมีความสงบ มันมีความวิเวก มันมีความสุข โลกนี้ไม่มี

โลกนี้มีเพราะมีเรา ถ้าตัวตนของเรา เราควบคุมของเราได้ไง โลกนี้สงบสุขทั้งนั้น โลกเขา จะเร้าร้อน เขาจะมีความทุกข์ยากขนาดไหนใจ แต่หัวใจของเรา เห็นแล้วมันสังเวชใจ เห็นแล้ว สังเวช มันเทียบกลับเข้ามา

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราดูความเดือดร้อนของโลกสิ โลกนี้เร้าร้อนอยู่เป็นนิจ โลกนี้บ่กพร่องอยู่เป็นนิจ ไม่มีสิ่งใดจะเติมเต็มโลกนี้ได้ โลกนี้มันเป็นสิ่งจะเป็น ความจริงของมันอยู่อย่างนั้น มันรอให้มนุษย์ไป มาถมให้มันเต็ม รอมมนุษย์มาแสวงหา รอมมนุษย์ มาจัดการใจ แล้วมนุษย์ก็แผดเผาผลาญไป โลกร้อนๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผลสิ

เราเกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน เราวางโลก เราวางแล้ว เรามาบวชเป็นพระ เราบวชเป็นพระ บวชเป็นพระขึ้นมา เราแสวงหาสิ่งจะความจริงในโลกนี้ ในโลกที่เราเกิดเป็นมนุษย์นี้ โลกสมมุติ นี้ ถ้าสมมุติๆ เริ่มต้นจากสมมุตินี้ไง เริ่มต้นจากตัวตนของเราไหม เริ่มต้นจากตัวตนของเรา เพราะเราเกิดมาแล้วเราแบกโลกไว้ เราแบกโลกไว้ เราแบกหามไว้ แล้วเราจะแสวงหาความสุขๆ ของเราไหม แล้วความสุขมันอยู่ที่ไหน

มีอำนาจวาสนานะ มีอำนาจวาสนาได้มาบวชพระนะ ถ้าไม่มาบวชพระจะต้องตรากตรำ อยู่อย่างนั้น บวชพระๆ มันวางแล้ว วางโลกแล้ว พอวางโลกแล้ว เวลามาบวชเป็นพระไป

อุปัชฌาย์ยกเข้าหมู่แล้ว จะใช้ชีวิตแบบฆราวาสไม่ได้ พระจะทำตนแบบฆราวาสไม่ได้ พระไม่มีการซื้อขาย เพราะพระไม่มีการต่อรองราคา พระไม่มีใครๆ ทั้งสิ้น

พระต้องหาหัวใจของตน พระต้องหาพุทธะในหัวใจของตนให้ได้

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดในครรภ์ ในไข่ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ ใครเกิด ก็ภูนี้ไง เพราะจิตดวงนี้มันมีติดบอด มันถึงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง แล้วมาเกิดเป็นมนุษย์ก็เกิดแล้ว เกิดแล้วก็เกิดจากกรรม กัมมโยนิ กัมมพณฺธุ กัมมปฏิสรโณ กรรมพาให้เราเกิด แต่มันเป็นกรรมดีไ้ กรรมดีที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ไ้ เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วเกิดที่มีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนาไ้ แล้วบวชเป็นพระๆ ไ้ อุปัชฌาย์ยกเข้าหมู่มาแล้วไ้ เกสา โลมา นขา ทนต์ตาตโจ งานของพระ อุปัชฌาย์ให้มาจบแล้ว จะไปค้นหาที่ไหน ถ้าค้นหาในพระไตรปิฎก ธรรมวินัยทุกคนก็ชื่นชอบแต่ละคนแตกต่างกันไป

แต่แตกต่างกันไป การฝึกหัดประพฤติปฏิบัติในพระพุทธศาสนา กาย เวทนา จิต ธรรม แนวทางสติปัฏฐาน ๔ ในพระพุทธศาสนา แต่สติปัฏฐาน ๔ ของใคร

สติปัฏฐาน ๔ ของमार ของกิเลสไ้ กาย เวทนา จิต ธรรม ใครจะไ้รู้ เด็กมันก็รู้ แล้วยิ่งศึกษามาแล้วยิ่งแตกฉาน สติปัญญามากมาย คว้าน้ำเหลว ตะครุบเงาอยู่นั่นไ้

ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อหัวใจดวงนี้ไ้ ถ้าฟังธรรมๆ เพื่อหัวใจดวงนี้ เราเกิดมากับโลก โลกนี้มหัศจรรย์นักเพราะเป็นอินไตย เราจะศึกษาจะค้นคว้า วิทยาศาสตร์ ธรณีวิทยาล้านๆ ปีทั้งนั้นนะ ก็ล้านปี มหาทวีป แล้วแยกออกมาเป็นทวีปนี้ไ้ แล้วมันจะไปรวมกันอย่างเดิม แล้วแยกออกอยู่ไ้ แล้วก็วนเวียนกันไปไ้

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ภัทรกับ พระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ องค์ที่ ๔ กว่าจะหมดยุคหมดสมัย หมดยุคหมดสมัยแล้วกว่าจะปรับพื้นที่จนกว่าพระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครบ ๕ พระองค์ แล้วอนาคตวงศ์ละ

ไอ้โฮ! ยังมีอีกหรือ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ พยากรณ์ไว้หมดแล้วแหละ เราไม่ต้องไปสงสัยเรื่องภายนอก เราสงสัยว่าเราจะมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน

ถ้ามีอำนาจวาสนาของเราเนะ เรามีข้อวัตรปฏิบัติของเรา เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนไว้แล้ว ทุกคนศึกษามาแล้ว ทุกคนพยายามแสวงหาค้นคว้ามาแล้วเนะ มันก็คว้าน้ำเหลว ตะครุบเงาๆ ไ้

ถ้าเป็นธรรมๆ นะ เราก็เกิดมาสร้างอำนาจวาสนาบารมีไว้ เกิดแต่ละภพแต่ละชาติใน
มหานบุรุษได้สร้างสิ่งมหัศจรรย์ในโลกนี้ๆ ตายหมดเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางโลก พรหมมณเฑียรพยากรณ์แล้วว่าจะได้เป็นจักรพรรดิ
ในวามหมด แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาวิชฌายญาณทำลายอวิชชาพญามาร
ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิมุตติสุขๆ ใจ แล้วเทศนาว่าการใด เราเคยเกิด
เป็นจักรพรรดิแล้วจักรพรรดิเล่า เกิดแล้วเกิดเล่า เกิดแล้วก็สร้างสมบารมีไว้ ๔ อสงไขย ๘
อสงไขย ๑๖ อสงไขยไว้

เพราะการสร้างบารมีแบบนั้น เห็นไหม อุทกดาบส อาฬารดาบสพยากรณ์เลย “มีความรู้
เหมือนเรา ได้ฌานสมาบัติเหมือนเรา เป็นศาสดาได้เหมือนเรา”

ถ้าเป็นพวกเรา ใ้โฮ! ขอบ ใครยกตูดนะ ใ้โฮ! ยอด ขึ้นชมเขาเลย

เจ้าชายสิทธัตถะไม่สน เพราะอะไร เพราะซื้อสัตย์กับใจของตัวเองใจ ก็เลยยังไม่รู้ ช่าง
นอกเขาเชิดชูบูชาขนาดไหนแต่เราไม่รู้ มันยังสงสัย ก็จะไม่เกิดแล้ว อะไรเกิด อะไรไม่เกิดละ มัน
ยังจับต้องอะไรไม่ได้เลย ใครจะมาเชิดชูบูชาขนาดไหนก็ไม่สน ปฏิเสธทั้งนั้นนะ

มันมีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล มีมาแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปให้คนยกย่อง
บูชาขนาดไหนท่านไม่สนใจทั้งนั้นนะ ไปศึกษาค้นคว้ากับใคร เขาก็อยากได้เป็นลูกศิษย์ทั้งนั้น
นะ เพราะเป็นคนที่อำนาจวาสนาใจ แต่ถึงที่สุดแล้วใครก็สอนไม่ได้ อาสวักขยญาณทำลาย
อวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เออ! ไม่เกิด ไม่ไปอีกแล้ว ไม่ไปอีกแล้วใน
พระพุทธศาสนา

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะ
เจริญอีกหนหนึ่ง เจริญอีกหนหนึ่งเพราะหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นผู้บุกเบิกมา บุกเบิกมา
ด้วยอำนาจวาสนาของท่าน บุกเบิกมาด้วยความสามารถของท่าน แล้วก็ถ่ายทอดให้ธรรม
ทายาทๆ ใจ ธรรมทายาทให้ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นตามความเป็นจริงในหัวใจของ
ตน

ในหัวใจของตนไม่ต้องไปแสวงหาที่ไหน ไม่ต้องให้ใครมาค้าชูบูชา หัวใจของตนค้นหาให้
เจอก่อน พอค้นหาให้เจอ สัมมาสมาธิยกขึ้นสู่วิปัสสนาณะ ทางสายกลางในพระพุทธศาสนาๆ ใจ
ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา ปัจจุบันตั้ง สันติปฏิญญา ถ้ามันรู้จริงชัดจริงขึ้นมาแล้วมันจะไป
ละเมอเพื่อพอกที่ไหน

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสิ้นสุดของท่าน เวลาครูบาอาจารย์ที่สิ้นสุดอยู่ในสำนักของ
หลวงปู่มั่นมากมาย แล้วพอมหาหลวงตา

“มหาดิถีทั้งภายนอกและภายใน”

ภายนอกๆ ที่เราทำกันอยู่เนี่ย ภายนอกๆ ก็ชีวิตของสมมุตินิยม ภายนอกๆ ก็ชีวิตจริงของพระ นี่ภายนอก ภายในคือหัวใจของตนนะ มันขึ้นชมบูชาใหม่ ถ้าภายในหัวใจของตนมันขึ้นชมบูชา เป็นศากยบุตรพุทธชินนโรสที่จริงจัง มันจะเห็นสิ่งที่มีคุณค่าภายนอก

ภายนอก เห็นใหม่ ดุสิต วันนี้วันลงอุโบสถ ๑๔ ค่ำ ชักผ้า ชักผ้าเพื่อความสะอาดของไตรจีวร เพื่อมานุ่งห่มขึ้นมา เพื่อลงอุโบสถ สิ่งที่มานุ่งห่มแล้ว ชักมาแล้วสะอาดกลิ่นหอมเลย พอห่มไปแล้วเหม็นเหม็นเหม็นโคล เหม็นกลิ่นโสโครกจากร่างกายนี้ทั้งนั้นเลย แล้วก็ชักอีกๆ อยู่อย่างนั้นนะ ชักให้มันสะอาดแวววาว ถ้ามีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาเพื่อรักษาไว้ เพื่อรักษาข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา แล้วสิ่งที่รักษาข้อวัตรปฏิบัติมา มันเป็นเรื่องที่นุ่งห่มธงไชยพระอรหันต์ แล้วเราดูแลรักษาของเรา บริษัท ๔ เห็นแล้วมันก็ขึ้นหูขึ้นตา เห็นแล้ว นี่เห็นสมณะเป็นมงคลชีวิต

แล้วเวลาเห็นเปรตขึ้นมา มันเป็นมงคลชีวิตใหม่ เห็นอสังขียอย่างนี้ เห็นแต่อ่อนหวานขอนั่นนะ เห็นแต่แบมือจะเอาของเขานั้นนะ เห็นอย่างนั้นเห็นแล้วที่ทุกข์ขี้ยาก สมณะผู้ขี้ใจ เวลากรรมฐานขี้ไม้ไผ่ กรรมฐานขี้ไกรธไธ กรรมฐานขี้โลกไธ

ถ้ากรรมฐาน เรากรรมฐานเพื่อหัวใจของตน ถ้ามันเพื่อหัวใจของตนนะ ทำสิ่งใดเพื่อความดีงามของเรา ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาเนาะ เราเชิดชูบูชาสิ่งนั้น ข้อวัตรปฏิบัติเป็นเครื่องอยู่ของใจๆ แล้วใจมันเป็นนามธรรม ใจอยู่ในร่างกายของเราเนี่ย แล้วเราจับต้องสิ่งใดไม่ได้เลย แต่ความรู้เยอะนะ ความรู้นี้เยอะ แต่หาอะไรไม่เจอ เจอแต่อสังขีย ความจริงมันไม่เจอ

ถ้าเจอขึ้นมาแล้วนะ มันสลดหดหู่ คำว่า “สลดหดหู่” มันธรรมสังเวช มันเป็นเรื่องไม่ มันเป็นเรื่องสังเวช พอธรรมสังเวช มันมีขอบมีเขตของมันไง มันสังเวชในชีวิต สังเวชเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ สังเวชสิ่งที่เกิดมาเป็นสังคม สังเวชสิ่งที่มาบวชมาเป็นพระ บวชมาเป็นพระ แล้วก็กิดก็ขวาง ก็ทำลายกันด้วยการแข่งขัน

สมณะไม่เป็นอย่างนั้น สมณะคอยชี้แนะ คอยบอกกล่าว สิ่งที่ไม่ดีอย่าไปทำๆ ถ้าไปทำสิ่งนั้น สร้างเวรสร้างกรรมทั้งนั้นนะ กรรมคือการกระทำ กระทำด้วยหัวใจ กระทำด้วยวาจา กระทำด้วยเล่ห์กล การทำด้วยการขุดหลุมพราง หลอกหล่อเขา แต่หาใจตัวเองไม่เจอ

ถ้าหาหัวใจของตนเจอนะ รักสั้น รักในผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ในผิวกายนี้ นั่นเรื่องของเขา อย่าไปแตะอย่าไปต้องของเขา เว้นไว้แต่เขาเผลา เขาหลง เขาลืม หยิบจับเพื่อความดีงามอันนั้น ไม่ต้องไปยุ่งกับใคร นี่รักสั้นๆ

รักยาว เทียวส่อเทียวเสียด เทียวทิ่มเทียวแทง ทำลายตัวเองทั้งนั้นนะ ทำลายตัวเอง ทำสิ่งใดไปแล้วนะ มันกลับไปสู่ที่ใจเราทั้งสิ้น

กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา ทำดีทำชั่วมา ถ้าทำดีทำชั่วมา เราทำคุณงามความดีของเรา ด้วยหัวใจของเรา มันสลดหดหู่ใจ แล้วมันธรรมสังเวชใจ มันจับมันวางให้มันเข้าที่เข้าทางให้เขา แล้วเขาจะรู้ไม่รู้เรื่องของเขา มันไร้สาระ

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ในปัจจุบันนี้เพราะเราขาดแคลนทั้งนั้นนะ สิ่งใด จิตใจ ตัณหาความทะยานอยากล้นฝั่ง มันก็อยากจะได้ให้มันสมบูรณ์แบบในความพอใจของตน ใน ความพอใจของตนก็ความพอใจของกิเลสใจ

ถ้ามันขาดแคลน ขาดแคลนอะไร ขาดแคลนเพราะตัณหาความทะยานอยาก แล้วถ้ามัน ถมเต็มแล้ว ถ้ามันไม่อยาก ไม่ต้องการอะไรเลย มันจะขาดแคลนอะไร มันเหลือเฟือ เกือบไว้จน บูดจนเน่า จนเสียหายทั้งหมด ไม่มีใครได้ประโยชน์เลย

มีสิ่งใดเจือจางเขาไป ทุกคนมันได้ประโยชน์ เห็นไหม

เรารักสั้น ไม่สืบไม่ต่อ ไม่เป็นโซ่ข้อกลางคอยเกาะคอยเกี่ยวใครทั้งนั้น เราไม่ต้องไป ตอแยกกับใครทั้งสิ้น รักสั้น รักสั้นจะยั่งยืน เทียบสืบต่อ เทียบเป็นโซ่ข้อกลาง จะสมานๆ สมาน อะไร สมานกิเลสนะสิ สมานตัณหาความทะยานอยาก

แต่ถ้ามันขาดแคลน ขาดแคลนอะไร ตั้งแต่เกิดมาขาดแคลนตรงไหน ลมหายใจก็เต็ม ปอดอยู่ไหน ปัจจัยเครื่องอาศัยก็เลี้ยงชีพด้วยปัสสาวะ แล้วอยู่ในสังคมที่ดั่งาม ครูบาอาจารย์ที่ดี งาม มันขาดอะไร มันเหลือล้น

ขาดแต่ความเพียรมีงั้นแหละ ขาดแต่ตั้งสติสัมปชัญญะของตัวนั้นแหละ

รักสั้นๆ รักสิ่งที่กระทบในหัวใจของตน ในผิวกายนี้ ความรับผิดชอบนี้ ความรับผิดชอบ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อายตนะภายนอก อายตนะภายในใจ ดี เก่ง อดรู้ อายตนะภายนอกรู้ไป ทุกเรื่อง แต่ไม่รู้เรื่องผิวกายของตัว ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันเอาหอกเอาดาบทิ่มแทงอยู่ที่นี่ ไม่รู้จัก มันเลย แล้วไม่รู้วิธีเปิดประตู ปิดประตูนะ

หน้าต่างประตู รู้จักปิดสิ หน้าต่างประตูปิดมันซะ อย่าให้มันเอาเชื้อโรคเข้ามาภายใน แล้วก็มาเผาผลาญอยู่

ไม่ต้องมีปัญหาเลอเลิศขนาดไหนหรอก รักสั้นๆ สติสัมปชัญญะเท่าทันตัวเองในหัวใจ ของตน ไม่ต้องไปวอกแวกกับสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น

มันเป็นสังคมใด การเกิดเป็นมนุษย์เป็นสัตว์สังคม แบ่งหน้าที่การงานกันทำ ชาวไร่ ชาวนาเขาหาเพื่ออาหาร ทางการศึกษาเขาก็เรื่องบริหารจัดการ เรื่องความมั่นคงก็ฝ่ายดูแล

ความมั่นคง เขาฝึกฝนของเขาเรื่องการดูแลรักษา เขามีหน้าที่ มนุษย์เป็นสัตว์สังคม แบ่งหน้าที่กันทำงาน

บวชเป็นสงฆ์ฯ สงฆ์ละแล้วซึ่งทางโลก ละแล้วทางโลก ทางโลกก็เป็นหน้าที่ของโลก แต่เราอยู่กับโลกไง เกิดในประเทศไทยจะปฏิเสธกฎหมายไทยไม่ได้ แต่เราเกิดในประเทศไทย เราไม่ปฏิเสธกฎหมายไทยแล้ว เรายังต้องรักษาธรรมและวินัย กฎของสงฆ์ กฎขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กฎของศาสดา ธงไชยพระอรหันต์เิง ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา เป็นศาสดา เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรที่พึ่งที่อาศัย

ที่มาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง เมืองไทยมีพระพุทธศาสนาประจำชาติไง บิณฑบาตเลี้ยงชีพได้ สิทธิของพระเิง สิทธิของพระ สังคมร่มเย็นเป็นสุขแล้ว สมณะชีพราหมณ์ได้ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเิง ถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เพื่อความสมาน ความสงบเรียบร้อยในชาติเิง ถ้าในชาติมีศาสนา มีหัวใจที่ติงามเิง ให้สมณะได้มีโอกาสได้ฝึกหัดปฏิบัติเิง ถ้าสมณะมีโอกาสได้ฝึกหัดปฏิบัติเิง

เราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาเิง กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งเิง เจริญอีกหนหนึ่งตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาจนสังคมยอมรับ ถ้าสังคมพยายามชวนชวนแสวงหาเพื่อจะฝึกหัดปฏิบัติ

แต่ครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นยอดของครูบาอาจารย์เิง การฝึกหัดปฏิบัติที่ว่า ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติลัดสั้น ปฏิบัตินั่งแล้วบรรลุธรรมเลย ครูบาอาจารย์เราไม่เชื่อ

คนที่มีอำนาจวาสนาสูงสุดคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะพุทธวิสัย กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ครูบาอาจารย์องค์ใดที่ท่านมีชื่อเสียง ท่านเคารพบูชา นั่นเป็นเรื่องของสังคม เรื่องของโลก

แต่ในการปฏิบัติของเรา เราอยู่กับครูบาอาจารย์ของเรามา ครูบาอาจารย์ของเรามา หลวงตาพระมหาบัวบอก “หลวงปู่มั่นเป่ากระหม่อมเรามาๆ”

ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่มั่นเป่ากระหม่อมมาทั้งนั้นเะ แล้วหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่านมา ท่านเป็นหัวหอกที่พยายามค้นคว้าขึ้นมา ท่านด้วยอำนาจวาสนา ด้วยคุณธรรมในหัวใจของท่าน แล้วท่านปฏิบัติมา ท่านเป็นพระอรหันต์ทั้งนั้นเลย

ไอ้เราไอ้พวกชีครอก หันลงนรก ไร้สาระ

ไม่ต้องไปยุ่งกับใครทั้งนั้น ยุ่งกับใคร ไปรับภาระ เราไม่มีวาสนาที่จะแบกโลกหรอก

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดกับโลกนี้ มีพ่อแม่แม่มาทุกคน มีสังคมมาทั้งนั้น แล้วมันก็เป็นพันธกรรมของจิตๆ ใจ มีอำนาจวาสนา มีความรู้สึกนึกคิดมากน้อยขนาดไหน ชื่อสัตย์สุจริตกับตนเองมากน้อยขนาดไหน ชื่อสัตย์สุจริตกับตนเองก็ต้องชื่อสัตย์สุจริตกับธรรมและวินัย เพราะธรรมและวินัยมันเป็นหัวใจ

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดเลย เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าก็เหยียบธรรมวินัยนี้ไง เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าแล้วอวดรู้ เคารพพระพุทธรูปเจ้าต่างหากมันถึงจะยอมรับความจริง หัวใจมันจะได้นุ่มนวล หัวใจมันจะได้ควรแก่การงาน

รักสั้นๆ รักสั้นจะยั่งยืน

อยากแสวงหา อยากจะชวนชวาย อยากจะครอบงำคนอื่น เหลวไหล ไร้สาระ ตัวเองยังช่วยตัวเองไม่ได้ ตัวเองยังเป็นคนดีไม่ได้ ตัวเองยังรู้สิ่งใดไม่ได้ จะสอนใคร จะอบรมใคร จะสืบต่อกับใคร

หัวใจในตัวเอง สั้นๆ อยู่กับตนเอง ยังหาหัวใจของตนเองไม่ได้

แค่ทำความสงบใจเท่านั้นแหละ หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดไง ทำความสงบของใจได้นี่พออยู่พอกิน

คำว่า “พออยู่พอกิน” สมณะเรา นักบวชเราไม่แบกโลก ไม่ทุกข์ไม่ยากจนเกินไป ไม่ทุกข์ไม่ยากจนเกินไป เห็นไหม โลกเขาก็หาปัจจัยเครื่องอาศัยเหมือนกัน เพื่อความมั่นคงของชาติของตระกูลของเขา

ของเรา ศากยบุตรพุทธชินโรส ตระกูลของศากยะ ตระกูลของสงฆ์ ตระกูลของพระกรรมฐาน แล้วมันไม่มีพื้มีนอง มีปุ่มียา มีตามียายหรือ ในครอบครัวใดก็มี ของเราก็มียาย มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเป็นปู่เป็นย่า โรงงานผลิตพระอรหันต์ ผู้ที่ควบคุม ผู้ที่บุกเบิกมา

ครูบาอาจารย์ของเราท่านฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเนะ ธรรมสังเวช ท่านสังเวชกับโลก แล้วก็หันมาดูหมู่คณะไง หมู่คณะเป็นอย่างไร มันเอาจริงเอาจังมากน้อยขนาดไหน อาจารย์กงมามาเที่ยวเมืองจันทน์ฯ มาเห็นพระฉันชีฟู้ด ร้องไห้เลย กรรมฐานมันหมดแล้วละ ลองกินอยู่กันอย่างนี้ปฏิบัติไร้สาระ

คนปฏิบัติเป็น เห็นไหม ปฏิบัติโยนิโส ฉันแล้วนั่งหลับไหม หรือฉันแล้วจะตาสว่างไสว ฉันแล้วมานั่งหลับ ฉันไปทำไม ออให้มันตายไปเลย ถ้ามันยังฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาไม่ได้ อย่าให้บิดนทบาทชาวพุทธมาฉันแล้วไม่เป็นประโยชน์กับใคร ให้มันเป็นประโยชน์กับเขา ให้เขาได้บุญได้กุศลของเขา แล้วเราฉันเพื่อดำรงชีวิต ฉันไว้เพื่อทำไม ฉันไว้เพื่อจะฝึกหัดปฏิบัตินี้ไง

ไม่ต้องไปข้องแวะกับอะไรทั้งนั้น มันไม่ใช่หน้าที่ หน้าที่ มันหน้าที่ของผู้นำ มันไม่ใช่หน้าที่ของเรา มันไม่ใช่หน้าที่ หน้าที่แม่งไม่เอา ทางจงกรม การฝึกหัดให้มันหลุดสว่างใสวโลให้จิตใจมันแจ่มแจ้งขึ้นมาสิ อย่าให้มันเศร้าหมองอยู่อย่างนั้น รักสั้นๆ รักหัวใจของตัวเอง

ไฉนมันไม่ได้รักหัวใจของตัวเอง มันรักอารมณ์ มันรักค้นหาความทะยานอยาก

รักอะไร รักเพราะคิดไป คิดแล้วก็ทำไป ก็ทำแล้วมันก็ทวนให้เป็นขุ่นเป็นตมไปไป ในสังคมของสงฆ์รุ่นวายไปหมด ถ้าในสังคมของสงฆ์ ถ้ามันสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นมา มันจะมีอะไร

ดูร่างกายของคนดี สุขภาพร่างกายแข็งแรง มือไม้เท้ามันไปของมันเลย เท้าหรือ มันก็เอาไว้เดิน เอาไว้ยืน เอาไว้เพื่อทรงตัว มือก็ทำขึ้นมา หัวสมองก็คิดไป แล้วก็ทำไป มันขัดมันแย้งกันตรงไหน ร่างกายของคน สุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดีงาม มันมีขัดแย้งตรงไหน

เว้นแต่ใจพวกหลง ใจละเมอนั่นละ เสพยาจนจนเอามิดเชือดคอตัวเอง เสพยาแล้วก็เที่ยวหลง เที่ยวละเมอเพ้อพก ทำลายพ่อ ทำลายแม่ ทำลายครอบครัว ทำลายสังคม เที่ยวถืออาวุธไประรานเขาที่บ้านในเมือง แล้วตัวเองไม่รู้จักอะไรเลยใช้ไหม

เราไม่ใช่หลงอย่างนั้น มันหลงอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะมันเสพยา แต่เรามีสติไป เวลาจะฉันทันเพื่อดำรงชีวิต ดำรงชีวิตเพื่อฝึกหัดภาวนา ภาวนาขึ้นมาเพื่ออะไร ภาวนาก็สอนใจใจ

นี่ใจของตนยังหาใจของตนไม่เจอใจ แหม! มีบารมีมากมาย จะกว้านเอาโลกทั้งโลกมาเป็นของตนนั่นละ

ไม่ต้อง ไม่ใช่หน้าที่

หน้าที่ของตัวเองก็ดูแลใจตัวเองนี่ไง ฝึกหัดให้มันสงบให้ได้ พอมันสงบแล้วใจ พออยู่พอกินแค่ทำสมาธิได้ละ แล้วถ้าเป็นสมาธิปฏิสนธิะ มันจะฝึกหัดปฏิบัติอีก

ทำสมาธิได้แล้วเป็นมิจฉา เป็นมิจฉาคือมันเสื่อมหมด แต่จำอารมณ์สมาธินั้นไว้ เอาไว้หลอกเขา เพราะตัวปัจจุบันมันไม่เป็น ปัจจุบันนี้ขี้ทุกขียากเลย แต่พูดสมาธิละ สมาธินี้เคยได้

สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา ไม่ใช่ของใคร แล้วใครก็รักษาไว้ไม่ได้ เว้นไว้แต่ผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เพราะเขาทำสมาธิของเขาได้ เขาเคยสัมผัสรสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง เขาจะตั้งสติของเขา ข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ มันเป็นข้อวัตรปฏิบัติของสงฆ์ มันทำต้องทำเพื่อสงฆ์ ทำเพื่อสังคม รักษาสงฆ์ไว้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ เทวทัตไปขอปกครองสงฆ์

“เทวทัต แม้แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา เรายังไม่ให้ปกครองเลย เราให้สงฆ์ปกครองสงฆ์”

ถ้าให้สงฆ์ปกครองสงฆ์ สงฆ์ที่ดั่งาม ถ้าเราทำความเข้าใจได้ เรายุติข้อวัตรปฏิบัติ รักษา บริหาร ๘ ทำความสะอาด แล้ววินัยสอนไว้เลย ทำอะไรได้บ้าง อะไรไม่ได้บ้าง ผ้าปิ่นบาทกลับมาแล้วต้องผึ่ง เพราะกลิ่นเหม็นกลิ่นโคลนมันมี ผึ่งเสร็จแล้ว ผึ่งทั้งวันก็ได้ ผึ่งช่วงระยะหนึ่งต้องพับต้องเก็บ

บาตร บาตรต้องดูแลรักษา เพราะบาตรต้องบ่มด้วยไฟ ๗ ไฟ ถึงอธิษฐานขึ้น ถ้าอธิษฐานไม่ขึ้น มันก็เปลี่ยนไป ไม่มีอะไรเป็นสมบัติของตัวเอง บริหาร ๘ ต้องอธิษฐาน มันถึงเป็นบุคคลคนนั้นไง แล้วเวลารุ่งอรุณ ถ้ามันขาดครอง ขาดครองต้องเสียสละไง เสียสละแล้วถึงปลงอาบัติ ปลงอาบัติเสร็จแล้วต้องคืน

ในพระไตรปิฎก เวลาขาดครอง เสียสละ พระแม่งขีดไปเลย พระพุทธเจ้าก็รับอาบัติอีก

เอาไว้แล้วจะพินทุธิษฐานต่ออย่างไร ต้องเสียสละ เสียสละแล้วพระต้องรับเสียสละ เพราะรับเสียสละมาเพื่อเขาจะปลงอาบัติ ปลงอาบัติแล้วต้องคืนให้เขา ถ้าไม่คืนให้เขา เขาจะเอาบริวารที่ไหนเพื่อดำรงชีวิต ในพระไตรปิฎกเยอะเยอะไปหมดเลย ที่ต่างคนต่างมีความเห็นต่างคนต่างถือทฎฐิของตัว

นี่ไง สงฆ์ปกครองสงฆ์ไง ถ้าสงฆ์มันดั่งามไง สงฆ์ที่ดั่งามเขาก็รู้ ทุกคนรู้ รู้ข้อวัตรปฏิบัติ ทุกคนรู้ รู้วินัย เขาผิดพลาดแล้ว เขาขาดสติ เขาปล่อยให้ผ้าเขาขาดครอง ขาดครอง เขาต้องเสียสละ เขาเสียสละกับเรา เขาขอ ขอมมาเสียสละกับเรา เสียสละกับเราเพื่อเขาจะปลงอาบัติ ปลงอาบัติของเขา

อาบัติคือความความชั่วร้าย ความเผอเรอ เขาจะปลงอาบัติของเขา ปลงอาบัติเสร็จแล้วก็ต้องคืนให้เขา เพราะเขาสำนึก สำนึกแล้วเขาก็จะไปพินทุธิษฐานเป็นของเขาต่อไป แล้วเขาก็จะรักษาผ้าครองของเขา

นี่ไง สงฆ์ปกครองสงฆ์ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สงฆ์ปกครองสงฆ์ ไม่ให้ใครปกครอง แล้วเราอยู่คณะสงฆ์ นี่ไง ให้สงฆ์ปกครองสงฆ์ ระบบไง ระบบปกครองพวกเราไง พวกเราก็ศึกษาธรรมและวินัย เคารพพระพุทธเจ้ามาด้วยกันไง

แล้วสิ่งนี้ถ้าบอกมันไม่มี มันไม่ใช่

มันมีอยู่ในพระไตรปิฎกทั้งนั้นนะ แต่เราชี้เท่อ ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นไง ไปเปิดอ่านเข้า เอ๊ะ! อยู่ี่เอง แล้วอยู่ี่เอง โยนทิ้งโยนขว้าง ไม่มีใครดูแล ไม่มีใครรักษา ไม่มีใครสนใจ ไม่มีใครเอา

อย่างนั้นนะ เอาแต่อลัชชี ใช้อวด กลัวเขาจะไม่รู้ แต่ข้อกติกาที่จะต้องกำหนด ต้องทำ ไม่ทำ มันจะเป็นสงฆ์ตรงไหน แล้วสงฆ์ที่ไหนจะปกครองสงฆ์ แล้วสงฆ์ที่ไหนดีงาม

แหม! มีอำนาจวาสนานะ กางปีกอำขาไปเต็มทั่วโลกธาตุ

รักสั้นๆ ไม่ต้องยาวขนาดนั้นหรอก รักชีวิตของตน รักชีวิตนี้แล้วพยายามฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบ มันสงบเพราะมีสติ มีคำบริกรรมแน่นนอน แล้วถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิ เราก็รู้ชัดเจนนงเรา เพราะมันสงบต่อหน้าเรา สงบต่อสติสัมปชัญญะ แล้วสงบอย่างนี้ พอมันคลายออกมามันก็รู้

เวลาสงบแล้วมันมีพลัง มันมีความสุข เวลามันเสื่อม มันมีความคิด แต่ไม่ใช่พลัง เป็นต้นหาความทะยานอยาก เป็นสัญชาตญาณของจิต แล้วก็ตีโพยตีพาย ความรู้อันเดิมมันนะ ใ้ที่มันเคยเป็นมันนะ เคยเป็น มันเป็นแต่ชาติที่แล้วมันนะ ยังดึนะ ยังเคยเป็นอยู่บ้าง ไม่เคยเป็นเลย ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นเลย โทก เขียนเสือให้วัวกลัว ไม่มีอยู่จริง

เดี๋ยวมันตายมันก็รู้เอง

เวลาเกิดเป็นมนุษย์ โลกสมมุติไ้ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ตรงไปตรงมาครบหมดแสงก็ตายครบ อาหารกัณฐะบาปของตัว ไม่มีตลาด บนสวรรค์ไม่มีเซเวนนะเวีย ของใครของมันนะเวีย นรกก็เหมือนกัน ตกนรกไป ของใครของมัน หมดเวรหมดกรรมก็เลื่อนชั้นๆ ขึ้นมา แล้วมาเกิดเป็นเศษคนไ้ เกิดจากนรกไ้ เทวดา อินทร์ พรหม เขาเป็นทิพย์สมบัติของเขา เวลาเขาหมดฤทธิ์ของเขา เขามาเกิดเป็นมนุษย์ไ้ แต่มนุษย์มาจากข้างบนไ้ มันก็มีทรัพย์สมบัติ มีจิตนิสัยแตกต่างกัน แตกต่างกันนี้พันธุกรรมของจิตๆ

แล้วกูเป็นอะไรวะ แล้วกูละ กูนี้เป็นอะไร

อยากรู้ อ้าผวากางปีก ใหญ่โต

รักสั้นๆ ก็พอ รักตัวเอง รักบุญและบาป รักการกระทำ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ สร้างเหตุสร้างปัจจัยให้จิตมันสงบ เพราะภายนอกนี้หม่ผ้ากาสาหวัดสตร์ เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ละโลกแล้วมาบวชเป็นพระ อุปัชฌาย์ยกเข้าหมู่ สิ่งที่ดีงามอย่างนี้ เราจะต้องรักษาของตน

ตำรวจทำผิด โทษ ๒ เท่า ๓ เท่า เพราะเป็นเจ้าหน้าที่แล้วทำผิด ทางโลกเขาทำบาปทำกรรมก็เรื่องของเขานะ พระหาบแต่บาป หาบแต่กรรมของตัว แล้วถ้าหาบให้มันมากขึ้นๆ มันกดมันถ่วง มีดบาดไปหมด แล้วเวลาขาดจากชีวิตนี้ นรกอเวจีมันรออยู่นั้น

เพราะธรรมเนียมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ ปากนรกมีเหล็กเป็นแท่งยาว เหมือนกับลำตาลพาดอยู่ปากนรก ผีกาสาวพัสดร์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่ตกนรกกับใคร

ทั้งๆ ที่เราบวชเป็นพระห่มผ้ากาสาวพัสดร์ อวดว่าเป็นพระ ถ้าสร้างเวรสร้างกรรม ตกนรกovej เวลาตาย โอ้ย! พระอรหันต์ๆ หันลงนรกไป ผีกาสาวพัสดร์จะไปพาดที่ลำเหล็กนั้นที่ปากนรกจนแน่นๆ นี้อยู่ในธรรมเนียม

เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์ที่ ๔ ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ๓ พระองค์ สร้างเวรสร้างกรรมกันมาทั้งนั้น เรามาสร้างเวรสร้างกรรมในสมณโคตมในองค์ที่ ๔ แล้วพระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้ข้างหน้านะ

แล้วทุกคนบอกว่าเราจะไปเกิดกับพระศรีอริยเมตไตรย เราจะตรัสรู้ง่าย ๆ

เอาสิทธิ์อะไรมา เอ็งมีสิทธิ์หรือ เอาอะไร เอาแต่ตอนนี้ ศึกษาแล้วคิดงี้ เอ็งจะไปเกิดกับพระศรีอริยเมตไตรย เอ็งต้องสร้างบุญกุศลไปกับพระศรีอริยเมตไตรย ไม่สร้างบุญกุศล เอ็งจะไปเกิดกับอะไร เอ็งก็ไปเกิดนรกovejนั้น

รักสั้นๆ รักตัวเอง แค่นี้ ชาตินี้ ปัจจุบันนี้ เวลามันดีดมันดีในใจก็ทุกข์พอแล้ว อย่าให้มันทุกข์มากไปกว่านี้ เอาความสุขสิ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี แต่ต้องแลกมาด้วยสติ ด้วยการเดินจงกรม ด้วยการนั่งสมาธิภาวนา

ปัจจัยเครื่องอาศัยมันขาดแคลนต่อเมื่อเราใช้ไปแล้ว แต่เราก็หาใหม่ได้ มันมีคลังให้เบิก มันมีทุกอย่างพร้อม ไม่ต้องดิ้นไม่ต้องรอนอะไรเลย ทุกอย่างส่งถึงมือหมดเลย ขาดแต่ความจงใจ การนั่งสมาธิภาวนา การแสวงหาหัวใจของตนเพื่อจะไปกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานกลางหัวใจของตน เอวัง